

MEGHAN QUINN

Echt niet
meant to be

Cane-broers 2

Vertaald door Sophie van Vliet

AMSTERDAM · ANTWERPEN

PROLOOG

Kelsey

‘Kelsey, het is algemeen bekend dat mannen en vrouwen onmogelijk zowel collega’s als vrienden kunnen zijn.’

JP Cane leunt tegen de rand van de vergadertafel met zijn getatoeëerde armen voor zijn overdreven gespierde borst, de mouwen van zijn overhemd tot aan zijn ellebogen opgerold en een grijns op zijn gezicht die eerder irritant dan charmant is.

‘Waar heb je het in vredesnaam over?’ vraag ik, gebogen over een enorme stapel ontwerpen.

Nonchalant pakt hij de rand van de tafel vast. ‘Toen we laatst samen bij Huxley en Lottie aten zei je dat we vrienden konden worden.’

Lottie is mijn oudere zus – we schelen een jaar – en mijn beste vriendin. Ze is verloofd met de weergaloze Huxley Cane, onze baas en de broer van de nagel aan mijn doods-kist die nu tegenover me staat.

Hoe we elkaar allemaal hebben leren kennen, blijft een extreem fascinerend toeval. Lang verhaal kort? Lottie was op zoek naar een rijke echtgenoot om gezichtsverlies bij een aartsvijand te voorkomen en Huxley had een nepverloofde nodig om een zakelijke deal te kunnen sluiten. Ze liepen elkaar op de stoep letterlijk tegen het lijf, spraken af om elkaar te helpen en tekenden een contract, waarna zij bij hem in zijn villa introk. Het heeft nogal wat weg van *Pretty Woman*, behalve dan het prostituee-aspect. Hoewel... Lottie vond het behoorlijk lastig om niet op Huxleys alfa-avances in te gaan.

Terwijl ze de rol van toegewijde, dolverliefde verloofde speelde,

hielp ze me ook met mijn bedrijf, Sustainably Organized. Toen we door Cane Enterprises werden ingehuurd, moest ik ineens nauw samenwerken met JP omdat hij op mijn project werd gezet.

Zoals ik al zei: een wervelwind. Ik kan nog steeds niet geloven dat het zo is gegaan.

‘Of heb je daar iets tegen in te brengen?’ vraagt JP, waarmee hij me uit mijn gedachten haalt.

Aangezien het hem niet gaat worden met deze vergadering gooi ik mijn pen op tafel en sta op. ‘Ten eerste aten we niet sámen bij Huxley en Lottie. Het was geen dubbeldate...’

‘Jezus, dat weet ik wel,’ zegt hij geërgerd. ‘Dat heb je al drieënhalve keer volkomen duidelijk gemaakt.’ Hij telt de keren op zijn vingers na. ‘Toen we aanbelden omdat we toevallig tegelijkertijd aankwamen. Toen we in de keuken stonden en allebei naar hetzelfde glas champagne reikten. Buiten bij het zwembad toen we toevallig samen aan tafel overbleven. En in de woonkamer was je net bezig me te vertellen dat het geen dubbeldate was toen Lottie je onderbrak om je een nieuw “speeltje” te laten zien dat ze had gekocht.’ Hij grijnst en ontbloot zijn irritant rechte gebit. ‘Ik wacht nog steeds op meer info over dat speeltje.’

‘En ten tweede...’ ga ik verder. Echt niet dat ik hem ga vertellen over dat... apparaat dat Huxley Lottie had gegeven. Nee hoor. Ik bloos al als ik eraan denk. ‘...waarom zouden we in vredesnaam geen vrienden kunnen zijn?’

‘Is dat niet duidelijk dan?’

Ik kijk om me heen om te zien of ik misschien een aanwijzing heb gemist, maar ik zie helemaal niets. Dus kijk ik weer naar hem en zeg: ‘Nee. Nee, het is helemaal niet duidelijk.’

Hij schudt zijn hoofd, loopt om de vergadertafel heen en leunt er vlak naast me tegenaan. ‘Omdat er tastbare aantrekkingskracht tussen ons is, Kelsey.’

Ik snuif zo hard dat ik snot op de ontwerpen voor me sproei. Nonchalant veeg ik de druppeltjes weg. Aantrekkingskracht?

Ik bedoel... natuurlijk, JP is een bijzonder knappe man. Onmiskenbaar knap, als je houdt van zo’n scherpe kaaklijn die door een

dikke, donkere baard wordt bedekt. Van dat sexy, warrige haar dat wat slag bovenop heeft maar aan de zijkanten zeer kort geknipt is. Van de verborgen tatoeages die alleen zichtbaar zijn in gezelschap waarin hij zich op zijn gemak voelt. Ja, hij is knap, 'sexy' heb ik hem wellicht weleens genoemd.

Maar er komt meer bij kijken dan iemand alleen maar fysiek aantrekkelijk vinden, bij mij althans. Ik vind iemand pas aantrekkelijk als die een goed hart en een fijne persoonlijkheid heeft en mij aan het lachen kan maken.

Het is me niet duidelijk of JP wel een hart heeft en zijn persoonlijkheid is die van een aandachtziek middelste kind dat niet geneigd is ook maar iets serieus te nemen. Hij mag dan zo af en toe met een goede oneliner komen, zijn algehele vermogen me te tergen, tarten en stangen voert de boventoon.

Hij heeft zo'n beetje het rommeligste kantoor dat ik ooit heb gezien, *fluistert* wat een enorme afknapper is voor iemand die zo op details is gericht als ik. Hoe kun je nu iemand seksueel interessant vinden als zijn bureau is bezaaid met stapels papier, koffiekopjes en pennen met een verkeerde dop?

Dus of ik me tot JP aangetrokken voel? Beslist niet.

'Denk je echt dat er aantrekkingskracht tussen ons is?' vraag ik.

'Schatje, ik kan de seksuele chemie tussen ons ruiken, en dat komt doordat die zo tastbaar is, zo dik, zo... bedwelmend...'

'Teuw, hij is niet bedwelmend.'

Wat zeg ik nou weer? Er is helemaal geen chemie. Er is niets tastbaar, of dik... niets.

En er is zeker niets bedwelmend. Wie beschrijft aantrekkingskracht nou als bedwelmend?

Maar hij negeert me en zet zijn vergezochte redevoering voort. 'We kunnen onmogelijk bevriende collega's zijn omdat er door de aantrekkingskracht tussen ons altijd een gedachte aan seks zal zijn.'

Nu onderdruk ik mijn gesnuif en laat ik een korte stilte vallen voordat ik de afstand tussen ons overbrug en mijn gezicht vlak voor dat van hem breng. Ook al is hij bijna een kop groter dan ik, het lukt me nog steeds hem in de ogen te kijken als ik vraag: 'Heb

je koorts? Is dat wat er aan de hand is? Heb je iets onder de leden en gedraag je je daarom zo?’

‘Ik blaak van gezondheid. Dat zou je moeten weten. Je kijkt vaak zat naar me.’

‘Niet waar.’

Het is niet waar.

Dat dat even duidelijk is. Het is echt niet waar.

Hij buldert van het lachen, wat zó irritant klinkt dat ik tandenknars. ‘Waarom denk je dat mijn mouwen opgerold zijn?’

Ik werp een blik op zijn onderarmen vol tattoos. Oké vooruit, die zijn sexy, waarschijnlijk zijn grootste pluspunt. Maar daar blijft het bij, bij die onderarmen. Je kunt het een vrouw toch niet kwalijk nemen dat ze zich tegoed doet aan een beetje armporno, of wel, dames?

Hij buigt zich naar me toe. ‘Omdat ik weet hoe opwindend jij ze vindt.’

Ik leg mijn hand op zijn gezicht om hem te laten ophouden met wat hij dan ook probeert te doen. ‘Weet je wel hoe ongepast dit is? Ik werk voor jou.’

‘Technisch gezien werk je voor Huxley, ik ben hier alleen toezichthouder.’

‘Is dat de vakterm?’

Hij grijnst zijn irritante grijns. ‘Ja.’ Hij bevochtigt zijn lippen, maar ik hou mijn blik strak op zijn ogen gericht. Echt niet dat ik hem het genoeg gun naar zijn mond te kijken. ‘Waarom is je gezicht nu helemaal rood en verhit?’

‘Mijn gezicht is niet verhit.’ Ik laat mijn armen naast me hangen.

‘Ik probeer hier alleen maar oprecht het goede te doen en jou aan je verstand te brengen waarom we geen vrienden kunnen zijn. Ik zou applaus moeten krijgen, geen denigrerend gesneer van jou.’ Voordat ik kan reageren, gaat hij door met zijn zogenaamd goedbedoelde uitleg. ‘Een man en een vrouw die elkaar aantrekkelijk vinden en samenwerken, kunnen nooit vrienden worden. Er zal altijd een gigantische olifant in de kamer zijn en die olifant heet Seks. Je kunt het op je vingers natellen, Kelsey. We willen allemaal

klaarkomen, en als we iemand ontmoeten die we aantrekkelijk vinden, dan willen we dat diegene ons bij dat klaarkomen helpt.'

Horen anderen dit ook?

God, hij zou het bedrijven van de liefde niet goedkoper kunnen laten klinken. Is het een opsteker voor mijn ego dat JP mij aantrekkelijk vindt? Yep. Maar waar is de romantiek gebleven?

De verleiding?

De spontaniteit?

Ook Lottie en Huxley zullen toegeven dat de start van hun relatie bepaald niet romantisch was. Het gaat er vandaag de dag allemaal zo klinisch aan toe.

Als ware romantica die dol is op alles rond de liefde kan ik het niet helpen dat ik me blijf afvragen of er toch een man bestaat die voldoet aan alle kenmerken van de perfecte romcomheld.

Maar nee hoor, tegenwoordig begint het met catfishing, gevolgd door een ongevraagde dickpic en worden we ten slotte grondig geghost.

Ik ben er zo klaar mee.

Met mijn handen op mijn heupen draai ik me naar hem toe en vraag: 'Wat is er in vredesnaam gebeurd waardoor je zo bent geworden? Ik vraag je wat je van bamboe dossierkasten vindt en dat draait uit op een discussie over waarom we niet bevriend kunnen zijn. Dit gesprek is totaal niet relevant voor mijn vraag.'

'Het is wel relevant,' zegt hij en hij komt nog dichterbij, tot zijn schoen mijn hiel raakt. 'Als jouw begerige ogen me aan de vergaertafel verslinden maar je net doet alsof je me in de friendzone wil duwen, zal ik je daarop aanspreken. Je hebt gezegd dat je vriendschap wil, maar dat gaat niet gebeuren.'

Hij haalt zich heel wat in z'n hoofd. En iemand moet hem op zijn nummer zetten.

Ik druk mijn vinger tegen zijn borst en zeg: 'Geloof me, JP, als ik je ook maar enigszins aantrekkelijk zou vinden, zou je het weten. Jij denkt dat ik vol begeerte naar je kijk, maar ik ben een uitgehongerde vrouw die één wafel met pindakaas op heeft, en dat was vanochtend om zes uur. Ik hallucineer van de honger en jouw schamele lijf...'

‘Schamel? Pff!’

‘...is in mijn hoofd veranderd in een enorm stuk stokbrood met gehaktballen, meer niet. Je hebt jezelf wijsgemaakt dat ik me tot je aangetrokken voel, maar knoop dit in je eigenwijze oren: ik vind je echt afstotelijk.’

Verrast kijkt hij me aan. Om eerlijk te zijn ben ik zelf ook een beetje verrast. Afstotelijk is niet het juiste woord, maar ik ben op dreef.

‘En als ik romantische gevoelens voor je had, zou ik nooit deze eenvoudige, bijna alledaagse blouse hebben aangetrokken die niets voor mijn perfecte, parmantige borsten doet.’

Hij bevochtigt zijn lippen terwijl hij kort naar mijn borsten kijkt en dan weer in mijn ogen.

‘Ook zou ik dan geen ondergoed dragen voor het geval je me op deze vergadertafel zou tillen om mijn benen uit elkaar te duwen voor een voorproefje.’

Zijn adamsappel gaat op en neer.

‘En ik zou dan al helemaal niet heimelijk wensen dat dit gesprek werd afgerond zodat ik mijn spullen kan pakken en thuis lekker rustig in mijn eentje kan eten zonder dat jij over werkrelaties aan mijn kop zeurt. Want als ik naar jou zou verlangen, JP, zou ik elke seconde samen willen pakken en koesteren.’

Hij steekt zijn handen naar me uit, precies op het moment dat ik me wegdraai om mijn papieren te pakken. ‘Maar dat is hier niet het geval.’ Ik glimlach naar hem. ‘Ik wil zo snel mogelijk zo ver mogelijk bij je vandaan zijn.’ Girlpower!

Zijn neusvleugels verwijden zich.

Zijn kaak trilt.

En hij steekt zijn handen in zijn broekzakken, waar ze thuishoren.

‘Nu we dat helder hebben, ga ik ervandoor. We komen hier toch niet verder en ik word geroepen door een broodje gehaktbal. Ik ga ervan uit dat je mijn bamboe dossierkasten goedkeurt.’ Ik verzamel de papieren en tik ze op tafel om er een rechte stapel van te maken.

‘Toch kunnen we geen vrienden zijn,’ zegt hij met verstikte stem.

God, heeft hij het daar nu nog steeds over? Blijkbaar hoort ook het denkvermogen van een mug thuis op de lijst met onverenigbare eigenschappen.

‘Prima. Toen ik dat zei, probeerde ik alleen maar aardig te doen, je weet wel, omdat jouw bedrijf dat van mij heeft ingehuurd. Maar nu we onze gevoelens hebben uitgesproken hoeven we niet door te gaan met deze neppe bullshitvriendschap.’ Zorgvuldig stop ik de papieren in de map en dan in mijn tas bij de pennen die uiteraard op kleur zijn gesorteerd. ‘Nou, als je het niet erg vindt, ga ik me nu volproppen met vlees.’

Ik loop langs hem heen en stoot hem met mijn schouder aan, maar hij legt zijn hand op mijn heup om me tegen te houden. Zijn aanraking is nauwelijks voelbaar, toch huiver ik onwillekeurig. Onze schouders raken elkaar zijdelings en terwijl ik voor me kijk en oogcontact vermijd, buigt hij zich naar mijn oor en fluistert: ‘De enige bullshit hier is dit toneelstukje dat je zojuist opvoerde. Je kunt het nog zo ontkennen, maar ik weet dat jij me wil. Hoe sneller je je daarbij neerlegt, hoe beter je je zult voelen.’

Ondanks het snelle kloppen van mijn hart weet ik dat ik mijn hoofd zal moeten omdraaien. Als ik dat doe, staan we bijna neus aan neus. Met alle bravoure die ik bijeen kan rapen, zeg ik: ‘Hoe sneller jij beseft dat ik voor jou te hooggegrepen ben... hoe beter jij je zult voelen.’

Het is tussen ons niet altijd zo geweest. Toen ik hem net leerde kennen vond ik hem echt verbluffend knap met zijn mosgroene ogen en die brutale houding die mijn aandacht opeiste. Hij was alles waar een meisje over fantaseert. Heel, heel even dacht ik dat er misschien wel iets tussen ons zou kunnen ontstaan. Dat als hij me mee uit zou vragen, ik ja zou zeggen. Maar toen mijn bedrijf onder zijn leiderschap begon te floreren, wist ik dat ik zaken en privé gescheiden zou houden, want ik heb heel hard gewerkt om dit allemaal te bereiken.

Daarom heb ik mijn eerste gevoelens opzijgezet en ben ik hem, helaas, met heel andere ogen gaan bekijken.

Regelmatig komt hij met een parfum van de avond ervoor nog

om hem heen bij een vergadering aanzetten. Vaak laat hij zich afleiden door zijn telefoon, en de keren dat ik op zijn scherm meekeek, stond er steeds een andere vrouwen naam in beeld. Hij is flirterig en duidelijk niet geïnteresseerd in iets voor de langere termijn. Hij doet plagerig over de liefde, maakt grapjes over vastigheid en is nooit serieus. En al voelde ik me eerst tot hem aangetrokken, dit is niet wat ik zoek.

Met opgeheven hoofd loop ik langs hem heen de vergaderzaal uit naar de liften. Ik heb geen idee waarom hij maar doorgaat over die aantrekkingskracht tussen ons. Ik heb hem niet aan het lijntje gehouden of zo. Ik geloof heilig in de liefde. Daarom ben ik ook op zoek naar liefde en niet naar een affaire of een opwindende one-nightstand. Ik ben op zoek naar mijn zielsverwant, net als de zielsverwanten in mijn redelijk populaire podcast. Ik wil voor eeuwig.

JP Cane mag denken wat hij wil, maar als ik één ding zeker weet in mijn van romantiek verstoken leven, is het dat hij en ik echt niet *meant to be* zijn.

JP

Laat me raden... Kelsey heeft tegen je gezegd dat we echt niet *meant to be* zijn. Klopt, hè?

Rolt met de ogen

Natuurlijk heeft ze dat gezegd. Niet dat ik op zoek ben naar iets wat voor altijd is, want dat ben ik niet, ik ben op zoek naar een verzetje.

Ik heb te veel verlies gekend om me te willen vastleggen. Ja, ik ben er zo één. Je kunt er zoveel psychoanalyse op loslaten als je wil, dat verandert niets aan het feit dat mijn bindingsangst reëel is.

Maar ik zal je dit zeggen: als er iemand is die me op dat gebied van gedachten kan laten veranderen, is het Kelsey.

Ze is... nou ja, ze is heel bijzonder.

Vanaf de eerste keer dat ik haar zag, toen ze bij ons bedrijf kwam

pitchen, was ik onder de indruk van haar. Nu we samenwerken ben ik helemaal vol van haar. Haar glimlach, haar positieve kijk op het leven, haar fucking prachtige ogen... ze heeft me de adem benomen en voor de allereerste keer in mijn hele leven dacht ik bij mezelf: met haar zou ik misschien wel iets voor altijd willen.

Over mezelf doodsangsten aanjagen gesproken. Het was alsof er een poolwind in me opstak. IJzingwekkend.

Zo mocht ik niet denken.

Ik mocht niet denken aan *slik* voor altijd.

En als de zeer volwassen man die ik ben, koos ik ervoor haar af te leiden. Haar te irriteren. Haar zo ver mogelijk bij me vandaan te houden. En dat werkte fantastisch. Ze vindt me bloedirritant. Elke keer als ze naar me kijkt, wil ze me vermoorden. Elke keer als ik naar haar kijk, denk ik... nou, ze is fantastisch, maar ze wil me vermoorden dus blijf maar uit haar buurt.

En zoals ik al zei, het werkte. Het werkte geweldig, totdat het niet meer werkte.

Je hebt geen idee wat er daarna gebeurde...

HOOFDSTUK 1

Kelsey

***Meant to be*-podcast**

Alec en Luna

Kelsey: Lieve luisteraar, welkom bij de *Meant to be*-podcast, waarin we met dolverliefde stellen praten over hun eerste ontmoeting. Alec en Luna, fijn dat jullie er vandaag zijn.

Alec: We doen het graag. Luna is helemaal lyrisch over je.

Luna: Ik beken. Deze podcast is een obsessie voor me.

Kelsey: Dank jullie. Nou, ik zal eerst vertellen hoe we hier werken. We beginnen met een intro waarin jullie ons kort vertellen over jullie *meet cute*. Denken jullie dat dat lukt?

Luna: Ja hoor.

Alec: Ik moest oefenen van haar.

Kelsey: Haha. Nou, kom maar op dan. Hoe is het gekomen dat jullie *meant to be* zijn?

Luna: Mijn broer en zijn vriend waren verloofd, maar ze konden zich geen grote, chique bruiloft veroorloven, dus heb ik hen opgegeven voor een doe-het-zelfhuwelijksprogramma dat *The Wedding Game* heet.

Alec: Mijn broer, Thad, was een groomzilla. Hij wilde de grote prijs van het programma winnen, een appartement met uitzicht op Central Park. Hij probeerde me een schuldgevoel aan te praten zodat ik hem zou helpen.

Luna: Tijdens de eerste opnamedag nam Alec aan dat ik een assistente was en hij eiste dat ik koffie voor hem ging halen.

Alec: Voor alle duidelijkheid: ik heb het gevraagd, niet geëist. Maar inderdaad, dat heb ik gedaan. En je kunt je wel voorstellen hoe dat driftkikkertje hier reageerde.

Luna: Ik had het op hem gemunt. Hij was de concurrentie en hij zou het onderspit delven.

Alec: Die wedstrijd kon me helemaal niets schelen en ik kon niet wachten tot het allemaal achter de rug was. Tot ik besepte dat ik een waardeloze broer was en dat Thad verdriet had, dus... ging ik mijn best doen.

Luna: Wat inhield dat hij me achtervolgde in een kookwinkel zodat hij kon leren hoe je een taart moet bakken.

Alec: Ik gooide een doos met noten omver en zij hielp me die op te rapen en ontdekte wat ik aan het doen was. Ze kreeg medelijden met me en leerde me een taart te bakken zodat ik Thad kon helpen.

Luna: Die dag in mijn appartement zorgde voor een omslag. Ik zag hem niet langer als de concurrentie. Ik zag hem als iemand die zijn broer probeerde te helpen.

Alec: Ze heeft een zwak voor familie, en al heel snel heb ik haar mee uit gevraagd.

Luna: Afgelopen lente zijn we getrouwd.

‘Kunnen jullie stoppen met dat kleffe gedoe? Echt hoor, ik ben hiernaartoe gekomen om samen te eten, niet om jullie elkaar af te zien likken.’

Lottie houdt even op en kijkt over haar schouder. ‘Maar hij ruikt zo lekker. Heb je hem al geroken?’

‘Nee, ik heb niet aan hem geroken, hij is mijn vriendje niet.’

Huxley tilt Lottie van zich af, plant haar naast hem op de loungebank en drukt een kus op haar kin. ‘Ik ga even bij de pizza kijken.’ Hij geeft haar nog een vederlicht kusje op haar lippen en staat dan op. ‘Kelse, zal ik je bijschenken?’

Ik hou mijn wijnglas naar hem op. ‘Lekker, dank je.’

Huxley heeft de beste wijnen. Hij drinkt niet zo vaak, dus ik doe altijd mijn best een deuk in zijn voorraad te slaan als ik bij hen eet, wat minstens één keer per week is. En ik eet altijd graag buiten. Huxley en Lottie hebben een prachtige, strandhuisachtige woning met witte muren en zwarte accenten, net buiten Beverly Hills in de wijk The Flats. De achtertuin beschikt over een adembenemende *infinity pool* die net zo breed is als het huis, en duur maar zalig zittend tuinmeubilair. Hoge palmbomen zorgen voor privacy. Hun achtertuin is mijn lievelingsplek.

Als hij naar binnen verdwenen is, buigt Lottie zich naar me toe en vraagt: 'Kelsey, weet je die vibrator nog die ik je de vorige keer liet zien?'

'Ja?'

Ze kijkt over haar schouder waar Huxley is en zegt dan: 'Ik kreeg een black-out. Hij moest me echt door elkaar schudden om me weer bij bewustzijn te krijgen. Hij wil hem niet meer bij me gebruiken, ook al smeed ik hem er wanhopig om.'

Met een neutrale blik zeg ik: 'Wat leuk. Gefeliciteerd met je intense orgasme.'

Lottie fronst. 'Hé, is dat sarcasme?'

'Wat heeft me verraden?' Ik sla mijn benen over elkaar en wou dat ik niet om nog meer wijn had gevraagd.

'Eh, je houding. Wat is er in vredesnaam aan de hand?'

Ik zucht, kijk mijn zus in de ogen en zeg: 'Ik ben heel blij voor jou en Huxley en jullie liefde, maar ik ben de eeuwige vrijgezel en vind het lastig om ernaar te kijken.'

'Ben je jaloers?' vraagt ze.

'Ja,' antwoord ik zonder eromheen te draaien. Lottie is mijn beste vriendin en ik vertel haar alles, ook als ik daardoor slecht overkom. 'Ik ben heel jaloers dat je zo'n intense relatie hebt met een man die jou aanbidt terwijl ik niet eens een kandidaat heb.'

'Dat is niet waar,' zegt Lottie wanneer Huxley zich weer bij ons voegt en ons allebei een glas wijn overhandigt. 'Je hebt JP toch?'

'O alsjeblieft,' kreun ik, waarna ik me bij Huxley verontschuldigt. 'Sorry, ik weet dat het je broer is, maar JP is een idioot.'

‘Geeft niet, ik ben het met je eens,’ zegt Huxley. Hij slaat zijn arm om Lottie heen, trekt haar tegen zich aan en zet dan zijn biertje aan zijn lippen.

‘Hoezo is hij een idioot?’ vraagt Lottie.

‘Waar zal ik eens beginnen?’ vraagt Huxley, die er heel beheerst en statig uitziet. Als Huxley, JP en Breaker – hun andere broer – qua uiterlijk niet zoveel op elkaar leken, zou ik me afvragen of ze wel verwant zijn.

Ik heb Huxley altijd graag gemogen, ook toen Lottie hem nog haatte. Ik kon het goed met hem vinden omdat hij heel pragmatisch en slim is en een onbevooroordeelde blik heeft. Hij neemt verstandige zakelijke besluiten, vindt het fijn om anderen te helpen en houdt intens van dingen. Hij is het totaalpakket. Ik ben heel dankbaar dat Lottie hem heeft gevonden, maar jezus, als JP toch eens een greintje Huxley in zich kon hebben, dan was hij veel beter te verdragen.

‘JP is leuk, het soort leuk dat jij nodig hebt,’ zegt Lottie. ‘Ik hou van je, Kelse, maar je bent altijd een beetje gespannen.’

‘Ik ben helemaal niet gespannen,’ verdedig ik me. ‘Ik weet gewoon wat ik wel en niet leuk vind en geloof me als ik zeg dat ik JP niet leuk vind. Hij is irritant en te vol van zichzelf en eerlijk gezegd ook veel te slordig voor me.’

‘Allemaal waar,’ zegt Huxley. ‘Kelsey verdient beter.’

‘Je hebt het over je broer,’ zegt Lottie.

‘Daar ben ik me van bewust, schat. Maar ik ben het met Kelsey eens. Ze passen niet bij elkaar.’

‘Dank je.’ Ik neem een slokje wijn. ‘En over daten gesproken: ik overweeg me aan te melden bij die plaatselijke datingapp. Je weet wel, die met dat blind-daterrestaurant?’

‘Wacht even, die app die zo werd aangeprezen door Noely Clark van *Good Morning, Malibu*? Die waarmee zij de liefde heeft gevonden? Hoe heet die app?’

‘Going in Blind,’ zeg ik.

‘Juist.’ Ze knipt met haar vingers. ‘O mijn god, had je Jack en haar niet geïnterviewd voor je podcast?’

Ik knik. 'Ja, zo ben ik op het idee gekomen. Ze heeft me er tussen de opnames door alles over verteld en het lijkt me heel interessant. Als in, misschien kom ik wel een gelijkgestemd iemand tegen.'

'Hoe werkt het?' vraagt Huxley.

'Het gaat allemaal anoniem via een app, maar iedereen wordt gecontroleerd en onderzocht om catfishing te voorkomen. Dan word je door de app aan iemand gekoppeld. Je weet niet hoe diegene heet of eruitziet en je ontmoet elkaar in dat restaurant, Going in Blind, waar je samen eet en kijkt of er een klik is. Net als bij een blind date.'

'Dat is wel gaaf,' zegt Huxley.

'Ik vind het geweldig,' beaamt Lottie. 'God, daar had ik aan moeten denken toen ik op zoek ging naar een rijke echtgenoot.'

Huxley versterkt zijn greep op Lottie. 'Ik vind dat je het behoorlijk goed voor elkaar hebt.'

Lottie pakt hem bij de wang en trekt hem naar zich toe voor een kus. 'Ik heb het redelijk voor elkaar, hoewel je behoorlijk knorrig kunt doen.'

Ik kijk toe hoe Huxley mijn zus bezitterig vastpakt en iets in haar oor fluistert. Ja-ha, jullie zijn verliefd. Het is volkomen duidelijk hoor!

Ik leun naar achteren en drink mijn glas leeg terwijl zij elkaar dingen blijven toefluisteren die ik, eerlijk waar, niet hoeft te horen. Niet dat ze die met me willen delen.

Wat ik wel zou willen is een relatie zoals die van hen, waarbij je zo dol op elkaar bent dat je de wereld om je heen compleet vergeet en je in elkaars ogen verliest.

Ik wil aanbeden worden.

Ik wil belangrijk zijn voor iemand.

Ik wil degene zijn die wordt gebeld als iemand advies wil of belangrijk nieuws heeft... of alleen maar mijn stem wil horen.

Ik wil aan de deur met bloemen worden verrast. Worden meegenomen naar een plek waar ik nog nooit ben geweest. Ik wil dat er iemand de hele dag door aan me denkt omdat ik zijn gedachten in beslag neem.

Ik wil het echte.
Het lelijke.
De kleinzieligheid die bij relaties hoort.
Het geplaag.
De ruzies.
Het gelach.
De liefde.
De romantiek.

Ik wil het allemaal. En als ik zie dat mijn zus dat allemaal heeft, dan word ik jaloers ja, maar dan besef ik ook dat als ik dat allemaal wil, ik zelf zal moeten zorgen dat dat gaat gebeuren. Ik kan niet gaan zitten wachten.

Als ik liefde wil, zal ik ernaar op zoek moeten.

‘O god, ik heb het gevoel dat ik moet overgeven.’ Ik schud mijn handen langs mijn zij. ‘Waarom vond ik dit een goed idee?’

‘Omdat je een relatie wil.’ Lottie zit in kleermakerszit op mijn bed.

‘Ja, dat wil ik.’ Ik knik en kijk naar mezelf in de passpiegel, naar de parse, strapless jurk die ik voor mijn date vanavond heb uitgekozen. ‘Ik wil echt graag een relatie.’

‘En je zei zelf dat deze man je aardig lijkt. Hij houdt van honden, heeft een eigen bedrijf – dat hebben jullie met elkaar gemeen – en hij zou heilig wel in een boyband willen zitten, wat schattig is.’

‘Dat is het.’ Ik knik weer terwijl ik naar mezelf blijf kijken. ‘Dat met die boyband sprak me echt aan.’

‘En wat was zijn lievelingscitaat ook alweer?’

“‘Buzz, die vriendin van je! Woef!’” zeg ik. Grinnikend draai ik een kwartslag zodat ik mezelf van achteren kan bekijken.

Ook Lottie grinnikt. ‘Zie je wel, klinkt alsof je lol met hem kunt hebben.’

Nu draai ik me naar Lottie toe en vraag: ‘Wat als hij de ware is?’

‘Oké, je moet er niet met die gedachte naartoe gaan. Je moet rus-

tig en beheerst blijven en gewoon plezier maken. Je kunt niet voluit romantisch tegen hem doen en hem al na een kwartier vragen om een baby met je te maken.’

Ik kijk haar strak aan. ‘Dat zou ik nooit doen.’

‘Ik controleer het maar even, want zonet vroeg je me of die paarse jurk de aderen bij je elleboog niet te veel accentueert. Wie vraagt nou zoiets?’

Ik hou Lottie mijn armen voor. ‘Die aderen heb ik van mam, ze zijn veel te opvallend. Ik wil niet dat ze door die paarse stof nog meer opvallen.’

‘Gezien hoe je borsten in die jurk uitkomen, ben ik er vrij zeker van dat de aderen in je elleboog wel het laatste zal zijn wat hem opvalt.’

Ik pak mijn borsten vast. ‘O mijn god, zie ik eruit alsof ik te hard mijn best doe?’

‘Nee-hee.’ Lottie kreunt. ‘Je ziet er perfect uit. Nou, als je nu niet vertrekt, kom je te laat en ik weet dat je daar een enorme hekel aan hebt.’

‘Dat is waar. Als je te laat komt, denk je de tijd naar je hand te kunnen zetten of vind je andermans tijd niet belangrijk. En tijd is het enige wat je nooit terug kunt krijgen.’

‘Ja, ik weet het.’ Lottie staat op en duwt me naar de deur. Maar voordat ze me de kamer uit heeft gewerkt, draai ik me naar haar om en pak haar armen vast.

‘Wat als dit hem is, wat als hij de ware is? Ik ga vast zweten als ik hem zie. Het lukt me nooit om rustig te blijven. Wat als dit mijn enige kans op de liefde is?’

‘Dit is niet je enige kans. Dit is een blind date met een gast die volgens een computeralgoritme bij je zou kunnen passen.’

‘Een algoritme dat zich heeft bewezen. Het succespercentage ligt rond de negentig. Weet je wel hoeveel druk dat geeft?’

‘Je denkt er veel te diep over na. Het zou leuk moeten zijn.’

‘Daten is helemaal niet leuk. Jij hebt maar geboft met Huxley. Misschien moet ik ook in een chique wijk gaan rondlopen op zoek naar een echtgenoot.’

‘Of je kunt gewoon met JP uitgaan...’

Daarvan komen mijn zenuwen onmiddellijk tot rust en ik maak me los van mijn zus. ‘Je zou inmiddels moeten weten dat ik nul belangstelling voor hem heb. Ik kan nog beter met een kamerplant op date dan met JP Cane.’ Ik strijk mijn jurk glad. ‘En nu moet je me verontschuldigen, ik moet naar een blind date.’

‘Ik hoef JP’s naam maar te noemen en je bent meteen klaar voor vertrek?’

‘Ja.’ Ik pak mijn tas en sla die om mijn schouder. ‘Want als ik iets zeker weet is dat elke date beter is dan een date met hem.’